**Nazwisko** KACZOROWSKI

**Imiona** ANTONI **Pseudonim**

**Z domu**

**Data urodzenia** 18.7.1914 **Miejscowość, kraj** BIAŁYSTOK

**Data śmierci** 16.2.2004 **Miejscowość, kraj** OSIMO - WŁOCHY

**Lat życia** 89

**Adres cmentarza** OSIMO

**Źródła:** 19.2.04 DP 21.2.04 TP 3.4.04 TP NZPAM

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

**Zawód** ..... **Tytuły naukowe** .....

**Rodzaj wojska** 1 PŁK. UŁ. KRECH. **Stopień wojskowy** PPŁK

**Odznaczenia** VM. KW x2 i INNE

.....

.....

D.P. 19. 2. 2004 Ś. † P.

**ANTONI KACZOROWSKI**

podpułkownik 1 Pułku Ułanów Krechowieckich

urodzony 18 lipca 1914 r. w Białymstoku,
zmarł 16 lutego 2004 r. w Osimo, Włochy.

Kawaler Orderu Virtuti Militari,
dwukrotnie odznaczony Krzyżem Walecznych
i innymi odznaczeniami polskimi i zagranicznymi.

Pogrzeb odbył się 18 lutego 2004 r. w Osimo.

Msze św. odprawiono w dniu pogrzebu na Jasnej Górze,
w Londynie, Warszawie, Krakowie i Białymstoku.

Ukochanego Męża i Brata
żegnają z głębokim smutkiem

**ŻONA VERA**
**I BRAT Z RODZINĄ**

2079

2. 2004 Ś. † P.

**NTONI KACZOROWSKI**

podpułkownik
1 Pułku Ułanów Krechowieckich.
Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r.,
dwukrotnie ranny w kampanii włoskiej
Kawaler Srebrnego Orderu Virtuti Militari,
wukrotnie odznaczony Krzyżem Walecznych,
Krzyżem Monte Cassino
z innymi medalami polskimi i zagranicznymi.

Zmarł 16 lutego 2004 r. w Osimo, Włochy.

Kolegę i Przyjaciela ze smutkiem
żegnają
**KRECHOWIACY**

nton

Po maturze ukończył w Grudziądzu Szkołę Podchorążych Rezerwy Kawalerii i otrzymał przydział do 1 Pułku Ułanów Krechowieckich. Po odbyciu służby wojskowej rozpoczął pracę w urzędzie skarbowym.

W sierpniu 1939 r. powołany do wojska wrócił do 1 Pułku Ułanów Krechowieckich, z którym we wrześniu przeszedł akcję wojenną walcząc z Niemcami, a po wkroczeniu do Polski w dniu 17 września Sowietów z Czerwoną Armią. Grupa oddziałów wojskowych, wśród której znajdował się dywi-

ci tej armii miały tworzyć
izje piechoty – 5. w Tatiszczewie i 6. w Tocku, gdzie we wrześniu zorganizowany został dywizjon kawalerii, w którym znalazł się Kaczorowski. 21 lutego 1942 r. dywizjon został przemianowany na 1 Pułk Ułanów Krechowieckich. 30 marca 1942 r. z portu Krasnowodzk pułk odpłynął do Persji i następnego dnia wylądował w Pahlewi.

20 kwietnia 1942 r. rozpoczął się przerzut pułku do Palestyny. W maju rozpoczęła się organizacja Brygady Pancernej, do której pułk wszedł pod nazwą 2 Batalion Czołgów, zmienioną na 5 Baon Czołgów 1. Pułku Ułanów.

dzielony do 1 szwa
u nastąpiło moje pierwsze spotkanie z Antkiem Kaczorowskim, który zobaczywszy krzyż harcerski na mojej bluzie przedstawił się, jako podharcmistrz. Był to początek głębokiej przyjaźni między nami aż do chwili rozwiązania pułku w 1947 r.

Antek był inteligentny, łatwy do współpracy nie wykazujący się wobec podchorążych swoją wyższością, czym zdobył sobie ich szacunek i przyjaźń.

W jakiś tydzień po przybyciu do pułku Antek został mianowany oficerem a ja zastępcą, szkolenia starszych stopniem podoficerów

**Zawód** ..... **Tytuły naukowe** .....

**Rodzaj wojska** ...1 PŁK. UŁ. KRECH..... **Stopień wojskowy** ...PPŁK.....

**Odznaczenia** ...VM. KW X2 I INNE.....

.....

.....

ach, według J. Rogge, może być ich „nie więce
tery lub pięć". Statystycznie największy pos
zynił Agfanistan. Po powrocie do międzynarc
go sportu w 2001 r. Afganistan zdumiał świat,
ając do Paryża na mistrzostwa świata w lek
tyce sprinterkę Limę Azimi, która pobiegła
m w długich spodniach i nie wiedziała, jak po
sobie z blokami startowymi. Obecnie do At
era się dziesięcioro sportowców, w tym trzy k
Jacques Rogge wskazał na konserwatyzm
ii kobiecej m.in. Iranu i Arabii Saudyjskiej,
alił takie kraje arabskie, jak Katar i Kuwe
my postępy, krok po kroku – podkreślił. Pierv
zyska nowożytne były zorganizowane w Ate
1896 r, ale dopiero w 1912 r. pierwszym ko
pozwolono na start w igrzyskach. To jedna
zny krok naprzód w porównaniu ze starożyt
iedy kobiety nie mogły nawet oglądać olim
awodów, a to – przede wszystkim – z powo
ci ówczesnych sportowców, przypomniał li-

T. P. 21. 2. 2004 Ś. † P.

**ANTONI KACZOROWSKI**

podpułkownik
1 Pułku Ułanów Krechowieckich.
Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r.,
dwukrotnie ranny w kampanii włoskiej
Kawaler Srebrnego Orderu Virtuti Militari,
dwukrotnie odznaczony Krzyżem Walecznych,
Krzyżem Monte Cassino
oraz innymi medalami polskimi i zagranicznymi.

Zmarł 16 lutego 2004 r. w Osimo, Włochy.

Kolegę i Przyjaciela ze smutkiem
żegnają

**KRECHOWIACY**

# Wspom

T. P. 3 IV. 2004

Śp. ppłk Antoni Kaczorow
urodził się 18 lipca 19
w Białymstoku i tu ukoń
ogólnokształcące gimnazjum. Od
najmłodszych lat należał do harcer-
stwa, zdobywając jeszcze przed
maturą stopień podharcmistrza.

Po maturze ukończył w Gru-
dziądzu Szkołę Podchorążych Re-
zerwy Kawalerii i otrzymał przy-
dział do 1 Pułku Ułanów Krecho-
wieckich. Po odbyciu służby woj-
skowej rozpoczął pracę w urzędzie
skarbowym.

W sierpniu 1939 r. powołany do
wojska wrócił do 1 Pułku Ułanów
Krechowieckich, z którym we
wrześniu przeszedł akcję wojenną
walcząc z Niemcami, a po wkro-
czeniu do Polski w dniu 17 wrze-
śnia Sowietów z Czerwoną Armią.



nie ZSRS.

Początki tej armii miały tworzyć
dwie dywizje piechoty – 5. w Ta-
tiszczewie i 6. w Tocku, gdzie we
wrześniu zorganizowany został dy-
wizjon kawalerii, w którym znalazł
się Kaczorowski. 21 lutego 1942 r.
dywizjon został przemianowany na
1 Pułk Ułanów Krechowieckich. 30
marca 1942 r. z portu Krasnowodzk
pułk odpłynął do Persji i następne-
go dnia wylądował w Pahlewi.

20 kwietnia 1942 r. rozpoczął
się przerzut pułku do Palestyny.
W maju rozpoczęła się organizacja
Brygady Pancernej, do której pułk
wszedł pod nazwą 2 Batalion Czoł-

nto

ążymi,
ńczyli
zerwy
których
y, przy-
u nastą-
piło moje pierwsze spotkanie
z Antkiem Kaczorowskim, który
zobaczywszy krzyż harcerski na
mojej bluzie przedstawił się, jako
podharcmistrz. Był to początek
głębokiej przyjaźni między nami
aż do chwili rozwiązania pułku
w 1947 r.

Antek był inteligentny, łatwy do
współpracy nie wykazujący się
wobec podchorążych swoją wyż-
szością, czym zdobył sobie ich sza-
cunek i przyjaźń.

W jakiś tydzień po przybyciu
do pułku Antek został mianowany
oficerem a ja zastępcą, szkolenia

# Wspomnienie o śp. ppłk. Antonim Kaczorowskim

T. P. 3 IV. 2004

Śp. ppłk Antoni Kaczorowski urodził się 18 lipca 1914 r. w Białymstoku i tu ukończył ogólnokształcące gimnazjum. Od najmłodszych lat należał do harcerstwa, zdobywając jeszcze przed maturą stopień podharcmistrza.

Po maturze ukończył w Grudziądzu Szkołę Podchorążych Rezerwy Kawalerii i otrzymał przydział do 1 Pułku Ułanów Krechowieckich. Po odbyciu służby wojskowej rozpoczął pracę w urzędzie skarbowym.

W sierpniu 1939 r. powołany do wojska wrócił do 1 Pułku Ułanów Krechowieckich, z którym we wrześniu przeszedł akcję wojenną walcząc z Niemcami, a po wkroczeniu do Polski w dniu 17 września Sowietów z Czerwoną Armią. Grupa oddziałów wojskowych, wśród której znajdował się dywizjon kawalerii 1 Pułku Ułanów Krechowieckich pod naciskiem wielokrotnie silniejszego nieprzyjaciela, w dniu 23 września przekroczyła granicę Litwy i tu została internowana. Po zajęciu Litwy przez Sowiety, internowanych przetransportowano do Rosji. Kaczorowski znalazł się w tak zwanym Kozielsku II, a następnie wywieziono go na półwysep Kola.

22 czerwca 1941 r. Niemcy zaatakowali Rosję Sowiecką, która w tej sytuacji stała się sprzymierzeńcem aliantów. To też spowodowało nawiązanie stosunków dyplomatycznych Sowietów z rządem polskim w Londynie. W dniu 30 lipca 1941 r. nastąpiło podpisanie polsko-sowieckiego układu, w którym Sowiety wyraziły zgodę na tworzenie polskiej armii na terenie ZSRS.

Początki tej armii miały tworzyć dwie dywizje piechoty – 5. w Tatiszczewie i 6. w Tocku, gdzie we wrześniu zorganizowany został dywizjon kawalerii, w którym znalazł się Kaczorowski. 21 lutego 1942 r. dywizjon został przemianowany na 1 Pułk Ułanów Krechowieckich. 30 marca 1942 r. z portu Krasnowodzk pułk odpłynął do Persji i następnego dnia wylądował w Pahlewi.

20 kwietnia 1942 r. rozpoczął się przerzut pułku do Palestyny. W maju rozpoczęła się organizacja Brygady Pancernej, do której pułk wszedł pod nazwą 2 Batalion Czołgów, zmienioną na 5 Baon Czołgów 1. Pułku Ułanów.

Pobyt Brygady Pancernej w Palestynie był bardzo krótki, bo ze względów strategicznych koncentracja Armii Polskiej na Środkowym Wschodzie przesunięta została do Iraku, do którego pułk odpłynął z portu Suez 11 września 1942 r. Nowym m. p. pułku był Quisil Ribat, gdzie już znajdowały się oddziały 6 Dywizji Piechoty przybyłej z Rosji w lipcu i sierpniu 1942 r. Tu rozpoczęto intensywne szkolenie pancerne, które trwało do końca 1943 r.

W czerwcu 1942 r. batalion został przemianowany na 1 Pułk Kawalerii Pancernej.

Na początku kwietnia 1943 r. pułk uzupełniono podchorążymi, którzy w tym czasie ukończyli Szkołę Podchorążych Rezerwy Broni Pancernej, wśród których znalazł się niżej podpisany, przydzielony do 1 szwadronu. Tu nastąpiło moje pierwsze spotkanie z Antkiem Kaczorowskim, który zobaczywszy krzyż harcerski na mojej bluzie przedstawił się, jako podharcmistrz. Był to początek głębokiej przyjaźni między nami aż do chwili rozwiązania pułku w 1947 r.

Antek był inteligentny, łatwy do współpracy nie wykazujący się wobec podchorążych swoją wyższością, czym zdobył sobie ich szacunek i przyjaźń.

W jakiś tydzień po przybyciu do pułku Antek został mianowany oficerem a ja zastępcą, szkolenia starszych stopniem podoficerów na zastępców dowódców plutonów. Przystąpiliśmy z miejsca do działania. Trwający kilka miesięcy kurs otrzymał z dowództwa bardzo dobrą ocenę.

Na początku października 1943 r. 2 Brygada Czołgów powróciła do Palestyny i rozmieszczona została koło Gazy.

Rozkazem Naczelnego Wodza z dnia 1 grudnia 1943 r. przywrócona została pułkowi nazwa 1 Pułk Ułanów Krechowieckich.

W połowie grudnia 1943 r. pułk przeniesiono do Egiptu, skąd w pierwszych dniach kwietnia 1944 r. z portu Aleksandria 2 Brygada Czołgów odpłynęła do Włoch.

W bitwie o Monte Cassino pułk był w odwodzie gotowy w każdej chwili do wsparcia IV i VI Pułku Pancernego.

Akcję bojową 1 szwadron rozpoczął w dniu 24 czerwca. Pluton por. Kaczorowskiego przydzielony do 12 Pułku Ułanów Podolskich przekroczył rzekę Chienti niszcząc gniazda niemieckiego ognia. 30 czerwca pozostałe plutony przekroczyły rzekę Chienti rozpoczynając akcję bojową zakończoną zdobyciem przez 2 Korpus Bolonii 21 kwietnia 1945 r.

Antek przeszedł całą akcję wojenną nad Adriatykiem. Zaczął ją jako dowódca plutonu, a kończąc jako zastępca dowódcy 2 szwadronu. Był dwukrotnie ranny, nad rzeką Chienti i w bitwie o Bolonię. Odznaczony został Orderem Virtuti Militari i dwa razy Krzyżem Walecznych.

Z okresu akcji wojennej pozostało w mojej pamięci jedno wydarzenie. Od miesięcy propaganda niemiecka głosiła, że zbudowana przez nich Linia Gotów jest nie do przełamania. Tymczasem taktyka natarcia przez 2 Korpus odniosła pełny sukces i po kilku godzinach walki Linia Gotów przestała istnieć. Na zdobytym terenie oddziały miały pozostać na noc.

Po południu przyszedł do mnie Antek i zaproponował żebyśmy poszli odwiedzić jego brata, którego oddział znajduje się w pobliżu. Poszliśmy. Poznałem Ryszarda nie przypuszczając, że po wojnie przez 38 lat będziemy współpracowali w Związku Harcerstwa Polskiego poza Granicami Kraju, a następnie w rządzie RP na Uchodźstwie.

Po zakończeniu działań wojennych pułk został zakwaterowany w mieście Osimo. Tu Antek poznał swoją przyszłą żonę Werę, Włoszkę. W dniu 24 listopada 1945 r. w polskiej kaplicy Bazyliki Matki Boskiej Loretańskiej w Loreto, kapelan pułku ks. Bogusław Rosiński połączył węzłem małżeńskim Antka z Werą i mnie z Mirą.

W marcu 1946 r. Antek został adiutantem pułku a w następnym miesiącu ja oficerem oświatowym, co znów nas złączyło w bliskiej współpracy aż do kwietnia 1947 r., kiedy wyjechałem na kurs i otrzymałem pozwolenie na zamieszkanie prywatnie poza m. p. pułku.

Po wyjściu z wojska Antek z żoną wyjechali do Argentyny. Okazało się, że nie był to najlepszy wybór i po kilku latach wrócili do Włoch, zamieszkując wpierw w Anconie a później w Osimo. Z Antkiem spotykaliśmy się kilkakrotnie wyjeżdżając w czasie wakacji na urlopy do Włoch.

Antek zmarł 16 lutego 2004 r. w Osimo i tu został pochowany. Jego śmierć przyjęliśmy ze smutkiem. Odszedł od nas szlachetny człowiek i drogi przyjaciel. Wiem, że zawsze czuł się harcerzem i dlatego żegnam Go serdecznym harcerskim pozdrowieniem: Czuwaj Antku.

**Leonidas Kliszewicz**